

עלון מס' 984

פינחס

כב' בתמוז תשפ"ה

שבת מברכין
חודש אבראש חודש בשבת קודש
המולד יהיה ביום שישי. בשעה 10
לפני הצהריים, 42 דקות ו-5 חלקים

ישא ברכה

יוצא ע"י אברכי הכולל שבמוסדות "יגל יעקב", חולון
בראשות מו"ר עט"ר הרה"ג יוסף מונרבי שליט"א

מסירות נפש!

בפתח פרשתינו קוראים אנו על פינחס שזכה לכהונה בעקבות מסירות הנפש להרוג את נשיא שבט שמעון עם כל הסכנה הכרוכה בכך. מסירות נפש שנבעה מהקנאה הזכה והטהורה, בלתי לה' לבדו ובכך השיב את החימה מעל בני ישראל. מסירות הנפש בקיום המצוות ה' יתברך ותורתו, היוותה מאז ומעולם כגולת הכותרת בעבודת עם ישראל בכלל ובפרט את ה' יתברך, בכל עת ובכל מצב, כדרשו חז"ל בברכות "בכל נפשך" אפילו נוטל את נפשך. ובספרים הקדושים מבארים שרק על ידי מסירות זוכה האדם לעקור את הרע שבקירבו ולבוא לידי תיקונו השלם. בספר הנפלא "נפשי יצאה בדברו", מובא סיפרו מדהים על הרה"ק רבי דוד בודניק זצ"ל, שפעם טייל והתבודד ביערות מזריטש. לפתע, התנפל עליו כלב זועם ומורעב. הרב הרגיש על בשרו את הבל פי החיה, את אימת האכזריות הנוצצת מעיניה, את תאוות הרצח והזעף החייתי. וכשננעצו בו שיני הכלב - התעלף ואיבד את הכרתו. כשקם מעלפוניו, כבר היה שוכב פצוע וחבול במיטתו, סביבו חבריו תוהים ומשתאים: "דוד, דוד! כך לימדה אותך נובהרדוק? כך חינוכו במזריטש? להתעלף בגלל חיה?!" ענה רבי דוד משתהה שבעתיים: "חיה?! לא היתה שום חיה. היה שם מוצא פי ה' שהתלבש על הכלב... היה דבר ה' בשיניה ועיניה של החיה: "לך נגוס את דוד בודניק בן חיה בודניק"... כשהרגשתי את הבל פי החיה, וראיתי את הרשע הטרופי בעיניה, נדהמתי. אמרתי לעצמי: "דוד, דוד! בוש והיכלם! ראה באיזה רגש, להט ושליונות עושה החיה הזו את רצון קונה!... פעם אחת בחיך, פעם אחת! האם קראת כך קריאת שמע?! האם פעם אחת בערו כך עיניך בהנחת תפילין?!" הסתכלתי בעיניה הרצחניות של חיית-המוצא-פי-ה', וכל כך התביישתי ממנה - עד שהתעלפתי..." מעשה נפלא זה יש בכוחו להמחיש יותר מאלף מילים, עד כמה בערה שלהבת אהבת ה' בכל עבדיו, כשכל צערם ויגונם היה על קיצורם וחוסר השגתם בעבודתו יתברך.

בימים אלו, ימי בין המיצרים, בעת שאבלים אנו על חורבן הבית וגלות השכינה, שומה עלינו להתחזק ולשבור ולו במעט את תאוותינו, להראות לה' יתברך שחלילה, חלילה לא שכחנו שביתו שומם וחרב זה קרוב לאלפיים שנה, לגודל אהבתו אותנו - כילה זעמו בעצים ואבנים, ובלבד שאנו עמו וצאן מרעיתו נשאר לנצח קיימים! נשתדל כל אחד ואחת כפי יכולתו ויותר מיכולתו, ונזכה לגאולה השלימה בבנין בית המקדש בימינו, בקרוב!

קידוש ה'

בואו ותקראו דו שיח מעניין בין שני גדולי עולם. הגמרא בברכות (כ.) מספרת ששאל רב פפא את אביו חבירו מה שונים דורות ראשונים שקדמו להם שזכו שהתרחשו להם ניסים ונפלאות, וה' היה שומע צעקתם ותפילתם באופן מידי עד שיתקיים בהם הפסוק: "טרם אקרא ואני אענה". ומביא על כך רב פפא דוגמא וראה לדבריו. רב יהודה שהיה מהדור שקדם להם כשהיה יודע שהעולם זקוק לגשם, מספיק היה לו לחלוץ אחד ממנעליו ומיד בא הגשם והרווה את האדמה. ואנו, אומר רב פפא, מצערים נפשינו וצווחים ומתפללים לגשם ואין אנו נענים. ואין הסיבה, מדגיש רב פפא, שהדורות הקודמים היו גדולים מאיתנו בתורה אלא נהפוך הוא. אב"י מקשיב לחיבורו ועונה תשובה ניצחת: הדורות הקודמים היו מוסרים נפשם על קדושת ה', כבוד ה' היה בראש מעיינם, ואנו אין אנחנו כן, לא זכינו להגיע למדרגתם. ומביא אב"י דוגמא לדבריו כיצד מסרו הדורות הקודמים נפשם על קידוש ה'. פעם ראה רב אדא בר אהבה אישה לובשת אדום בשוק, דבר שהוא מנוגד להילכות הצניעות של בנות ישראל. אותו אמורא קדוש לא חס על כבודו ומעמדו, סירב להמשיך בדרכו בלי למחות בחציפות שכזו, בלי למחות על כבוד שמים. מה עשה? קם וקרע מאותה אישה את הבגד האדום העליון אותו לבשה בלי לחשבן חשבונות מה עתיד לקרות לו, אין הוא מוכן להשלים עם אותו חילול ה' ויהי מה. התברר שהיתה זו גויה. העריכו את הבגד אותו קרע בהון תועפות, ארבע מאות זוז אותם שילם מכספו. אותם מעשים של מסירות נפש לכבוד ה' שנבעו מאהבה בוערת לאבא שבשמים, זיכו אותם בניסים ונפלאות ובקיבול תפילות. מסירות נפש גדולה לכבוד ה' יתברך עשה פינחס בלי צפיה לקבל שכר, אך הקב"ה ישתבח שמו לעד, לא קיפחו ונתן לו שכר ומתנות נפלאות. אחים ואחיות יקרים, בואו ונמסור את לבבנו, נפשנו ומאודנו על קדושת ה' ועל כבוד שמים, על פי דרך תורתנו הקדושה, ונזכה לכל הברכות הכתובות בתורה ולגאולה השלמה במהרה.

זמני כניסת ויציאת השבת

ה'א	י"ם	חיסה	ב"ש
19:27	19:10	19:18	19:25
20:27	20:25	20:29	20:25
20:58	21:01	20:59	20:57

הפטרת השבוע
הפטרה: "דברי ירמיהו"

סיפור לשבת

הגאון רבי יצחק ארקיש זצ"ל מחבר הספר "קרית ארבע", היה מגדולי תלמידי הסבא קדישא רבי שלמה אליעזר אלפנדי זצ"ל בקושטא. בשעתו ביקשו פורצי גדר לפתוח בית ספר חילוני לילדי ישראל, ורבי יצחק יצא למאבק כנגדם, ולא חת מפני עושרם וקירבתם למלכות. הוא עצמו עני מרוד היה, וכשהגיעו מים עד נפש, פנה לרבו שימליץ עליו לקבלת משרת רבנות באחת הקהילות. אמר לו הסבא קדישא: "אעשה זאת, אך בתנאי אחד: שתקבל את המשרה בכל עיר שאמליץ, ולא תסרב". הבין רבי יצחק לכוונת רבו: שאם יטיל כובד משקלו שימנוהו בעיר מרוחקת ונידחת, אל לו להסב לרבו אי נעימות לסירובו. הסכים לתנאי, באין ברירה. מיד הפעיל הסבא קדישא השפעתו, ופרנסי קושטא באו להכתיר את רבי יצחק כרבם! הצטער צער רב, שכן לא העלה בדעתו להיות לרב בעיר המלוכה, וליטול עטרה בפני רבו ומורו. אך לא היתה לו ברירה, הסבא קדישא הזכירו את התנאי. בהכתרתו בקהל עם, השתתף הסבא קדישא עצמו, ולאחר דרשתו של הרב החדש עלה רבו הנערץ ופתח בפסוק מתוך הפרשה: "יפקוד ה' אלקי הרוחות איש על העדה, אשר יצא לפניו" ויבוא לפניו, ולא תהיה עדת ה' כצאן אשר אין להם רועה" - כאן, אמר נמנו סגולותיו של הרב מנהיג העדה: שיהיה מנהיג, ולא מונהג - "איש על העדה", ולא תחתם... שיורה את הדרך, ולא יגרר אחר אורחותם: "אשר יצא לפניו", ולא יזדנב אחריהם... לא זו בלבד, אלא תהא ממשתלו ניכרת, וידעו הכל מי המנהיג ומתווה הדרך: "ולא תהיה עדת ה' כצאן אשר אין להם רועה", כלומר שאף על פי שיש להם רועה הרי הם כמי שאין להם, כי אין ידוע מי המנהיג: תקיפי הקהל, העשירים והמקורבים למלכות, או הרב דמתא. אלא כולם ידעו לאן לשאת עיניהם ולמי לשמוע. למנהיג כזה התפלל משה רבינו, ולמנהיג כזה זכתה קהילת קושטא במינויו של הגאון רבי יצחק ארקיש זצ"ל!

בפרשתינו קוראים אנו על קורבן התמיד. בעיקבותיו נכתב מאמר שלם, שכותרתו: "חשיבות הרציפות". ובעניינה - הנהגתו של הצדיק רבי מסעוד אדרעי זצ"ל בשולי התיאור הרחבה של כובעו, תפר הצדיק רבי מסעוד אדרעי זצ"ל פיסת קלף ועליה כתוב שם הוי"ה ושם אדנות ושילובם יחדיו, כדי שיהיו שמות אלו לנגדו בכל עת, ויקיים בתדירות את הכתוב: "שיויתי ה' לנגדי תמיד". ואכן, בכל מהותו עמד תמיד לפני בוראו, ניצב כעבד נאמן לעבודתו. פעם הצטרפה אליו הרבנית לביקור במערת אליהו, ולאחר מכן התכוננו ללון במקום. תפילתו של הצדיק התארכה, והרבנית פרשה לשניה. כעבור שעה ניעורה, והצדיק עומד עדיין בתפילה. שבה לישון והתעוררה כעבור שעתיים, ועדיין עומד הוא בתפילתו. כך ניעורה לסירוגין עד אור הבוקר, והצדיק קיים בעצמו את המימרה: "ולוואי שיתפלל האדם כל היום כולו!" וסיפרו בניו שמעולם לא ראו את אביהם ישן. כשהלכו לישון עדיין שוקד היה על תלמודו, ועם שחר ניעורו לשמע נעימת קולו הערב בתלמודו. לומד היה, עורך תיקונים ומזמר בקשות עד שקרב זמן תפילתו ותיקין. אז מתעטף היה בטלית ומתעטף בתפילין, ויוצא מן הבית כשהסידור הפתוח בידו. בשעה זו, לפנות בוקר, שומם הרחוב. לא חשש הצדיק ממראות אסורות. אבל חשש שרחוב החולין יחצוץ בין שעות הלימוד והבקשות ובין שעת התפילה, וביקש ליצור רצף של קדושה. לפיכך לא הסיר עיניו מן הסידור הפתוח כל הדרך, עד לבית הכנסת!

(מעין השבוע)

מטעמים לשבת

חידושים לפרשת השבוע

"פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי" (כה,יא)

ואמרו חז"ל: "בדין הוא שיטול שכרו". והקשה הגאון רבי יוסף גבאי זצ"ל מבז'אד שבמרוקו, לפני כמאה שנה: הלא חז"ל אמרו: "שכר מצוה בהאי עלמא, ליכא", שאין שכר מצוה בעולם הזה, אלא רק לעולם הבא, שנאמר: "אשר אנוכי מצוך היום לעשותם", ולמחר, לעולם הבא, לקבל שכרם - וכיצד קיבל פינחס את שכרו בעולם הזה, ובדין? והשיב, על פי דברי חז"ל אשר מנו שורה של מצוות שאדם אוכל פירותיהם בעולם הזה, והקדן קיימת לו לעולם הבא. והמהר"ל מפראג זצ"ל ביאר, שבכל אלו יש טובה והנאה לעולם ולבריות. ומעתה, אם האדם מיטיב במצוותיו לעצמו ולנפשו - שכרו ממתין לו לעתיד לבוא. אבל אם הוא מטיב לבריות, כאן ועכשיו - הוא מקבל גם שכר כאן ועכשיו. ומכיון שפינחס עצר את המגיפה בעם, והשיב את חמת הקדוש ברוך הוא מעל עמו, זכה לאכול את פירות מעשיו גם בעולם הזה, ובדין הוא שיטול שכרו לברית כהונת עולם!

(מעין השבוע)

"תחת אשר קנא לאלוקיו" (כה,יג)

כתב בספר "חומת אש": דרכו של כל חוטא, להיתלות בזולת ולומר: "הוא גם כן עשה כך". לפיכך הכריז השם יתברך את עשרת הדיברות בלשון יחיד, כדי שיהא דומה על כל אחד ואחד מישראל, כאילו ניתנה התורה לו בלבד ואין לו להשגיח באחרים. והנה, פינחס בודאי עשוי היה להשגיח במשה ואהרן ושבעים הזקנים ולומר: אם הם מחשים ואינם נוקפים אצבע, למה לי איפוא להיות ירא שמים יותר מהם? - ובכל זאת לא התחשב בכך, כי אם עשה את אשר מצא לנחוץ לעשות לכבוד השם יתברך - לפיכך נאמר: "אשר קנא לאלוקיו" - דומה היה עליו באותה שעה כאילו רק אלוקיו שלו הוא וחובה מוטלת עליו לקנא לכבודו, אף כי איש אינו עושה זאת...

(מענה של תורה)

"צרור את המדיינים והכיתם אותם, כי צוררים הם לכם"

(כה,יז-יח)

כתב בספר "תנופה חיים": ונראה להסביר את דברי המדרש, על פי דברי התלמוד (ברכות סב:): "ואמר להרגך ותחס עליך" - אמר רבי אלעזר: אמר לו דוד לשאול: מן התורה בן הריגה אתה שהרי רודף אתה, והתורה אמרה הבא להורגך השכם להורגו, אלא צניעות שהיתה בך היא חסה עליך. נמצינו למדים שאצל אדם צנוע לא שייך לומר הבא להורגך השכם להורגו, אבל המדיינים שלא היתה בהם צניעות, שייך לומר הבא להורגך השכם להורגו. וזהו כוונת המדרש צרור את המדיינים וגו' כי צוררים הם -

מכאן אמרו חכמים הבא להורגך וגו', שמכיון שצוררים הם לכם בנכליהם על דבר פעור ועל דבר כזבי בת נשיא מדיין, שהפקירו בנותיהם לפריצות, לכן שייך בהם: הבא להורגך השכם להורגו.

(תורת הפרשה)

חנוך לנער

זכו - שכינה ביניהם

להבעיר את המפוח

עיקר גדול בחינוך לקיום מצוות מעשיות, שבין אדם למקום ובין אדם לחבירו, הוא - שמחת המצוה. אמרו חכמינו בתלמוד: "ושמחתי אני את השמחה" - זו שמחה של מצוה (שבת ל:). והרי זה בא ללמדנו כי עיקר הדבר הוא, שאין ראוי לו לאדם לעשות המצוות מצד שהן חובה עליו והוא מוכרח ואנוס בעשייתן, אלא לעשותן והוא שמח בעשייתן. ויעשה הטוב מצד שהוא טוב, ויבחר באמת מצד שהוא אמת, ויקל בעיניו טרחן, ויבין כי לכך נוצר לשמש את קונו. וכשהוא עושה מה שנברא בשבילו, ישמח ויגיל, לפי שמחת שאר הדברים תלויה בדברים בטלים שאינם קיימים, אבל השמחה בעשיית המצוות ובלימוד התורה והחוכמה היא השמחה האמיתית, וזהו ששלמה בדרכי מוסרו שייבש שמחת החוכמה ואמר: "בני, אם חכם לבך ישמח לבי גם אני". ודאי שצריך האדם לדעת ולזכור תמיד כי הוא חייב לקיים את המצוות מפני שהוא מצווה עליהן בתורה מפי הגבורה. אך בשעת עשייתן של המצוות, על האדם להיות מלא שמחה מתוך חופש פנימי וחדות יצירה. מצווה ולא מוכרח, מחוייב ולא אנוס. השמחה היא חלק חשוב ממעשה המצווה. השמחה מביאה את נפש העושה בתוך מעשה המצווה. בלעדית תהיה המצווה נעשית רק על ידי איברי האדם עצמו ובשרו, אך לא על ידי האדם עצמו זו נפשו פנימה. השמחה מביאה את מעשה המצווה בתוך נפש האדם, לבל תהא הנפש בדודה ונטולה מעולם העשייה של מצוות התורה, אלא יהיו הנפש ומעשי המצוות לאחדים. כמה מוסר ניתן ללמוד (ומי שראה זאת חובתו להעביר זאת לבניו ואף להראותם) מגדולי ישראל האמיתיים אשר נפשם עדן זיע"א ואשר חיים עדנה שליט"א באזו חביבות מקיימים הם את המצוות כסוכה, מים שלנו, אפיית מצות. לימוד התורה הקדושה, תפילה וכו'. אשרי עין ראתה את חדוות המצוות אצל ראש הישיבה מרן הגר"י צדקה זצ"ל ועמיתו הגר"צ אבא שאול זצ"ל, את חדוות הלימוד אצל מרן הגר"מ ש"ך זצ"ל ומאידך את האש היקדת והבוערת אצל גדולי ישראל בדברים של קדושה. את זה צריך להבעיר בליבות ילדינו למען יעמוד לדורות ולמען לא ימושו מפי זרעינו וזרע זרעינו עד עולם.

אישה המעודדת לצדקה ברכה בבית

מסופר בתלמוד ירושלמי הוריות (פרק ג' הלכה ד'): מעשה ברבי אליעזר ורבי יהושע ורבי עקיבא, שהלכו לחולת אנטוכיא לגבות צדקה לחכמים. היה שם אחד ששמו אבא יהודה שהיה תורם בעין יפה, אך עכשיו ירד מנכסיו. כיון שראה את החכמים - נתכרכמו פניו והלך לביתו. אמרה לו אשתו: מפני מה פניך חולניות? אמר לה: רבותינו כאן ואינני יודע מה לעשות. אמרה לו אשתו: נשאר לנו שדה אחד, מכור חציו ותן להם. הלך ועשה כעצת אשתו. ידעו החכמים את מצבו, ואמרו לו: המקום ימלא חסרונך. לאחר ימים חרש את חצי השדה שנשאר לו. בשעת החרישה נבקעה הארץ ושקעה פרתו ונשברה רגלה, ירד להעלות את הפרה, האיר הקדוש ברוך הוא את עיניו ומצא תחתיה מטמון, ואז אמר: לטובתי נשברה רגל פרתי. כשחזרו רבותינו לאחר זמן, שאלו עליו את אנשי המקום: מה אבא יהודה עושה? אמרו לו אנשי המקום: אבא יהודה נתעשר עושר גדול, ומי הוא זה שיכול להקביל את פניו מחמת כבוד עושרו. כששמע אבא יהודה שבאו חכמים - יצא לקראתם ואמר להם: עשתה תפילתכם פירות ופירי פירות... אמרו לו: אף על פי שנתנו אחרים בפעם האחרונה יותר ממך - רשמנו אותך בראש רשימת המתנדבים. נטלוהו והושיבוהו אצלם, וקראו עליו את הפסוק (משלי יח, טז): "מתן אדם ירחיב לו, ולפני גדולים ינחנו". אשרי אדם שעומדת לימינו אישה המסייעת בידו ומעודדת אותו לתת ולהרבות מוהר ומתן לצדקה שחיינו בכפליים והברכה מצויה בביתו, כפה פרשה לעני וידיה שלחה לאביון - לא תירא וכו' ויזכו לעושר ואושר והצלחה.

עשה לך רב

שרית ממורר הרה"ג
הרב יוסף מוגרבי שליט"א

לעלות לדוכן בכל פעם?

אם נמצא שם, ראוי הדבר לברך את עמו ישראל באהבה.

האם הש"ץ עונה אמן על ברכת הכהנים?

לא עונה.

האם מותר לאחל לכהנים בסיום נשיאת

כפיים יישר כוח?

נהגו לומר, וכמדומני שדן בזה בשו"ת הר צבי אמ' (סי' ס"ב) אם הכהן משיב ברכה אם יש בזה איסור משום בל תוסיף עיין שם.

ט"ז הביא שהמנהג שהקטן עולה ומברך לשם חינוך.

מדוע אין ברכת כהנים בתפילות מנחה

וערבית?

אין ברכת כהנים בלילה שנאמר: לעמוד בשם ה' לשרתו ולברך בשמו עד היום הזה. הוקשה ברכת הכהנים לשירות מה השירות ביום אף ברכת הכהנים ביום. ומברכים במנחה רק בתעניות ציבור וסמוך לשקיעה ולא במנחה גדולה.

בית כנסת שמתקיימים בו מניינים רבים

בזה אחר זה, האם הכהן שהתפלל כבר מחוייב

האם לאחר קדושה יש לעמוד ברגליים

צמודות עד סוף ברכת האל הקדוש?

כך יעשה.

האם בברכת כהנים המצוה חלה רק

על הכהנים או שגם על ישראל יש מצוה

להתברך?

בשו"ת יביע אומר ח"ז (חוא"ח סי' י"ב אות א') הביא מחלוקת ראשונים בזה.

האם כהן שלא הגיע למצוות רשאי לישא

כפיים?

מרן החיד"א בברכי יוסף אמ' (סי' קכח ס"ק

אל תקרי הליכות אלא הלכות

במדרש שציוותה חכמה אחת לביתה כשהיתה מוליכה אותה לבית בעלה, אמרה לה: בתי, עמדי לפניו כלפני המלך, ואם תהיי לו לשפחה, הוא יהיה לך עבד ויכבדך כגבירה, ואם תתגדלי עליו, יהיה לך לאדון בעל כורחך, ואז תהיי בעיניו נקלה כאחת השפחות, ואם יבואו לו אורחים מקורביו או מאוהביו, תקבלי אותם בסבר פנים יפות ותכבדי אותם בדברים חשובים כדי שיתכבד בעלך בעיניהם, ותשמרי את ביתו וכל אשר לו, ובזה תשאי חן בעיניו ותהיי עטרת לבעלך.

ציוו חכמים על האשה שתהיה מכבדת את בעלה ביותר מיד, ויהיה עליה מורא ממנו, ותעשה כל מעשיה על פיו, ויהיה בעיניה כמו שר או מלך, מהלכת בתאוות ליבו ומרחקת כל מה שישנא, וזה דרך בנות ישראל ובני ישראל הקדושים והטהורים בזיווג, ובדרכים אלה יהיה ישובן נאה ומשובח.

ביותר יגדל החיוב על האשה לאהוב את בעלה ולכבדו כמלך בגדוד ולירא ממנו ולמלאות חפצו ורצונו בכל כוחה, וכל מגמתה ודעתה צריכה להיות להשתדל לרדת לסוף דעת בעלה ולדעת מה חפצו ולעשות רצונו למען תמצא חן בעיניו, ועיקר האהבה היא אהבת הנפש - תמסור נפשה לסייעו בעבודת השם יתברך שמו כי זה חלקה, ובמתק שפיות תדבר אליו אם צריכה להדריכו בדרך טובה ולנחמו בעת צרתו, ותקום בעוד לילה לעוררו ולעבדו שכם אחד לעבודת השם יתברך שמו, ואין צורך לומר שתזהר בכל עוז שלא להיות גומלת שיתבטל מעבודת ה' בעבירה חס ושלום, כי האשה היא תישא את עוונה, וצריכה להיות מקושטת לבעלה וזהירה בנקיותה וטהרה, אף גם זאת מעשיה יקרבו ותהי נושאת חן בעיני בעלה.

(הבית היהודי)

מיים? אמר להם: מימי לא הקפדתי בתוך ביתי וכו'. ואמרו רבותינו: לעולם על יטיל אדם אימה יתירה בתוך ביתו שהרי פילגש בגבעה הטיל עליה בעלה אימה יתירה והפילה כמה רבבות מישראל. כל המטיל אימה יתירה בתוך ביתו, לבסוף הוא בא לידי שלוש עבירות: גילוי עריות, שפיכות דמים וחילול שבת.

לעולם יהא אדם זהיר באונאת אשתו (מלצרה בדברים) שמתוך שדמעתה מצויה אונאתה קרובה (פורענות אונאתה קרובה לבוא). אמר רבי אלעזר: מיום שנחרב בית המקדש ננעלו שערי תפילה, ואף על פי ששערי תפילה ננעלו, שערי דמעה לא ננעלו, שנאמר: "שמעה תפילתי ה' ושועתי האזינה אל דמעתי אל תחרש".

המכה את אשתו יש יותר להחמיר מהמכה את חבירו, מפני שחבירו אינו חייב בכבודו, אבל את אשתו חייב לכבדה יותר מגופו, והעושה כן יש להחרימו ולנדונו ולהלקותו ולעונשו בכל מיני רידי וכו'.

עיקר האהבה היא אהבת הנפש, ועליו מוטל להוכיחה בנועם שיח ולהדריכה בדרכי הצניעות ולהרחיקה מלשון הרע וכעס וקללות והזכרת השם לבטלה, וכהנה סדר נשים, סדר נזיקין ולהזהירם בדקדוקי המצוות ובפרט בתפילות וברכות הנהנין ושמירת השבת וכדומה, ומה טוב ומה נעים ללמד לה דברי מוסר, ולהגיד לה דברי חז"ל בכל העניינים הנוגעים לה וחומר שבהם, כי אז יחדר ליבה ותיזהר יותר מן האיש.

אין לך כשרה בנשים אלא אישה שעושה רצון בעלה. אף על פי שהאשה היא בת זוגו של אדם, אל תחשוב בעיניה לבעלה כחבר אלא כאדון, ואז יאהבה ותהא בעיניו כאחותו. ואם תמעת הדיבור אלא לצורך, תהא חביבה יותר על בעלה. אמרו

יסוד השלום בבית הוא על ידי שמירת דיני טהרת המשפחה, ההקפדה על דיני הפרשות בזמנה שומרת על אושר הנישואין וגורמת גם לחידוש האהבה מידי חודש בחודשו, וחיי נישואין אלו עומדים איתן על בנין של חיבה ואהבה ואחוה, וכפי שנאמר בתלמוד: רבי מאיר אומר מפני מה אמרה תורה נדה לשבעה, מפני שרגיל בה וקץ בה, אמרה תורה תהא טמאה לשבעה ימים, כדי שתהא חביבה על בעלה כשעת כניסתה לחופה.

אמר רבי שמעון בן חלפתא: לא מצא הקדוש ברוך הוא כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום. שנאמר: "ה' עוז לעמו יתן, ה' יברך את עמו בשלום". וכל המשים שלום בתוך ביתו, מעלה עליו הכתוב כאילו משים שלום בישראל על כל אחד ואחד, וכל המטיל קנאה ותחרות בתוך ביתו, כאילו מטיל קנאה ותחרות בישראל, לפי שכל אחד ואחד מלך בתוך ביתו.

ציוו חכמים שיהא אדם מכבד את אשתו יותר מגופו ואוהבה כגופו, ואם יש לו ממון, מרבה בטובתה כפי ממנו, ולא יטיל עליה אימה יתירה ויהיה דיבורו עימה בנחת ולא יהיה עצב ולא רגז לעולם יהא אדם זהיר בכבוד אשתו שאין ברכה מצויה בתוך ביתו של אדם אלא בשביל אשתו שנאמר: "ולאברהם הטיב בעבורה". ולעולם יאכל אדם וישתה פחות ממה שיש לו וילבש ויתכסה במה שיש לו, ויכבד את אשתו ובניו יותר ממה שיש לו, שהם תלויים בו והוא תלוי במי שאמר והיה העולם.

איש ואישה, זכו - שכינה ביניהן, לא זכו - אש אוכלתן. ועוד אמרו רבותינו: גדול השלום שבין איש לאשתו, שהרי אמרה תורה, שמו של הקדוש ברוך הוא שוכנת בקדושה ימחה על המים.

שאלו תלמידי של רבי זירא במה הארכת

משל ונמשל

ויקר. נכון שבזים לכל קודש, מנתקים כל זיק אמונה. אבל אלו דיבורים בלבד. לא יכול להיות שזה כל כך גרוע. הורים אלו, שידעו שהם מסרו את שעון הזהב לקוסם, ונתנו לו רשות להכות ולרמוס, והוא מכה ורומס. שלא יתפלאו אם יקבלו... רסיסים!

רבינו ה"בן איש חי" זצ"ל סיפר סיפור. אישה מצאה ביצה. חשבה: לא אבשל אותה. אתן אותה לתרנגולת לדגור עליה. יבקע ממנו אפרוח, ואגדל ממנו תרנגולת. היא תטיל ביצים, יבקעו האפרוחים, יהיו המון תרנגולות, ונקנה בדמיהן פרה. היא תמליט עגלה, יולדו עוד פרות, ויהיה לי עדר שלם. אמכור חלק ממנו ואקנה אחוזה, אבנה בה בית רחב ידיים. יהיה לי סלון מרווח, אצא בו במחול - והיא יצאה בריקוד. ותוך כדי מחול, נפלה הביצה מידה, נשברה, והחלום ניגר ממנה ארצה... זהו משל יפה כל כך על גידול ילדים. למי אין חלומות נפלאים על עתיד ילדיו. אבל המבחן הוא כעת, עתה, לדאוג לכך שהילד לא ינזק, ונפשו העדינה לא תושחת, חלילה. אבל אם בימי רבינו ה"בן איש חי" היה צורך להשגיח שה"ביצה" העדינה לא תיפול ותישבר, הרי בזמננו, מי שאינו משגיח בשבע עיניים על צאצאיו, כמוהו כמי שמטפח חלומות וורודים אודות הביצה שבידו - בעוד הוא שומטה מידיו!

(מעייני השבוע)

מסופר על "קוסם" שהופיע בפני קהלו (בפני נוכרים. כי התורה אסרה מעשי קסמים ואחיות עניים), ולתדהמת כולם הוציא שלושה שפנים מכובעו הריק. היה שם "פיקח" אחד שליגלו: "אה, היתה שם מחיצה נסתרת!". הקוסם בלע מחרוזת סכיני גילוח. "זה שום דבר", אמר הפיקח. "הוא מסתיר אותם בלחיים". הקוסם הוציא מפיו להבות אש. "אה, יש לו בפה קופסת גפרורים". הוציא מאוזניו צעיפי משי, "יש לו מחסן משי בעורף"... קצרה רוחו של הקוסם, פנה אל הפיקח ואמר: "אוכל לקבל את שעונך?". "בבקשה", חייך הלה, ומסר את שעון הזהב. הקוסם צרר אותו במטפחת, ושאל: "עכשיו, אני יכול להכות עלי בפטיש?". "ודאי", ענה הפיקח. הוא הרי יודע שהמטפחת ריקה. "כעת", אני יכול לרמוס אותך ברגליים?", הפיקח צחק, אותו לא ירמו. "בטח". המטפחת הושמה על הארץ, הקוסם דרך עליה, הרימה, ואמר להקהל: "עכשיו שימו לב! אני פותח את המטפחת" - בנשימה עצורה עקב הקהל אחר המטפחת הנפתחת - ובתוכה התגלו שביר השעון... "כולכם עדים", אמר, "שהוא נתן לי רשות להכות ולרמוס"... **כלפי מי הדברים אמורים?** יש לנו אוצר יקר, הרבה יותר משעון זהב. הילדים שלנו, נשמותינו, הפרחים הנפלאים המלאים טל ילדות, עומדים לפרוח לתפארת, ואז, יש הורים שמוסרים אותם לחינוך חילוני. מדוע? כי יהיה טוב. כי כולם הולכים לשם. כי יש להם מבנה יפה. כי זה קרוב לבית. אז נכון שהם מצהירים שהם מחנכים לכפירה, נכון שהם מצהירים שהם רומסים כל קדוש

להצלחת כל התורמים והמסייעים לעלון

לעילוי נשמת האיש היקר והחשוב אבי אנז'ור קור בן שלמה ופרידה ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת האיש היקר והחשוב מנחם הרבים ר' חיים אברהם בן נזירה ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת האיש היקר המזוכך ביסורים עזרא בן גוהר ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת האשה החשובה המזוככת ביסורים פריה בת סלימה ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת האשה החשובה המזוככת ביסורים שושנה פרה בת סלימה ת.נ.צ.ב.ה

רוצה להיות ממזכי הרבים ולהפיץ את העלון? 052-7647449

להקדשות לתרומות ולכל עניי העלון אפשר לפנות לטלפון: 052-7647449
ניתן לתרום להוצאות העלון ולפעילויות המוסדות גם דרך נדרים פלוס" מכל רחבי הארץ
למעוניינים שהעלון ישלח בדוא"ל, נא להשאיר הודעה: yeasa.beracha@gmail.com
כתובתנו: מפרץ שלמה 100 חולון

